

**TUSSEN
LIEFDE
EN
GRENZEN**

Wanneer de horizon bereikt is

11.11

ANONY MOUS

11.11 De Kosmische Bibliotheek

Colofon

Titel: Tussen Liefde en Grenzen - Wanneer de horizon bereikt is.

Auteur: ANONY MOUS.

ISBN: 9789403912813

Reeks: 11.11 De Kosmische Bibliotheek.

Uitgave: Verdiepte reflectieve dossiereditie.

Alle teksten zijn origineel geschreven voor dit manuscript. Situaties en voorbeeldverhalen zijn samengesteld, gespiegeld en geanonimiseerd. Ze zijn bedoeld als herkenning, niet als beschuldiging van een specifiek persoon.

Dit boek is literair, reflectief en praktisch bedoeld. Het vervangt geen medische, psychologische of juridische hulp. Bij acute onveiligheid: bel 112 of schakel direct lokale hulp in. In Nederland kun je bij vermoedens van huiselijk geweld of kindermishandeling gratis advies vragen bij Veilig Thuis via 0800-2000.

De psychologische begrippen in dit boek worden beschrijvend gebruikt. Een diagnose hoort thuis bij bevoegde professionals. Dit boek kijkt naar patronen, veiligheid, grenzen en herstel.

Lees dit eerst bij onveiligheid

Dit boek kan woorden geven aan verwarring, maar een boek mag nooit belangrijker worden dan veiligheid. Als jij, een kind of iemand anders nu direct gevaar loopt, stop dan met lezen en zoek eerst hulp.

VEILIGHEIDSKAART

Bij direct gevaar: bel 112 of schakel direct lokale hulp in.

Bij zorgen over huiselijk geweld of kindermishandeling in Nederland: neem contact op met Veilig Thuis via 0800-2000. Je mag ook advies vragen als je nog twijfelt.

Bij rijden onder invloed met een kind, dreiging, wapens, ernstige verwaarlozing of iemand die niet aanspreekbaar is: wacht niet op perfect bewijs. Kies veiligheid.

Dit boek vervangt geen medische, psychologische, juridische of crisis-hulp. Het helpt je woorden vinden; professionals kunnen met je meekijken wat veilig en wijs is.

De Kosmische Bibliotheek 11.11

door
DragonBean

Dossier 00 - Vooraf: het dossier op tafel

Sommige boeken worden geschreven omdat iemand een verhaal wil vertellen. Dit boek niet. Dit boek werd geopend omdat er mensen zijn die elke ochtend wakker worden met dezelfde vraag: hoe houd ik van iemand die mij langzaam kapotmaakt?

De vraag klinkt hard. Misschien te hard. Daarom wordt hij vaak zachter gemaakt. Hoe help ik hem? Hoe bereik ik haar? Hoe voorkom ik ruzie? Hoe houd ik de familie bij elkaar? Maar onder die vragen ligt soms één zin te wachten: hoe blijf ik bestaan in een liefde die mij leegtrekt?

ANONY MOUS schrijft vanuit de schemerzone. Niet om daders te jagen. Niet om slachtoffers op te sluiten in hun pijn. Maar om patronen zichtbaar te maken die zich gedragen als mist: aanwezig, verstikkend, ontkend.

Dit boek gaat over de horizon die je bereikt wanneer iemand van wie je houdt steeds verder verdwijnt in controle, verslaving, woede, slachtofferschap, schaamte, afhankelijkheid of manipulatie. Het gaat ook over de horizon die in jou verschijnt: het punt waarop je voelt dat liefde niet langer hetzelfde kan blijven als meebewegen.

De vraag is niet: hoe winnen we van iemand? De vraag is: hoe blijven we mens wanneer liefde en grens elkaar eindelijk moeten ontmoeten?

Voor wie dit boek is

Voor de oma die haar kleinkind ziet scannen of de kamer veilig is. Voor de partner die niet meer weet of liefde nog liefde is. Voor de zoon die zijn moeder verdedigt terwijl hij door haar wordt leeggezogen. Voor de dochter die zichzelf kwijtraakt in een reddingsmissie. Voor de buur die iets vermoedt en bang is zich te vergissen.

Dit boek is voor iedereen die dichtbij staat. Te dichtbij soms. Dichtbijheid maakt helder zien moeilijk. Liefde legt een waas over feiten. Loyaliteit geeft ontkenning een stem. Schuldgevoel doet alsof het wijsheid is.

Daarom begint dit boek niet met een oordeel. Het begint met een vraag: wat zie je werkelijk, als je durft te kijken zonder jezelf te verlaten?

De andere kijk

Veel boeken over narcisme verdelen de wereld in twee kampen: de narcist en het slachtoffer. Soms is die helderheid nodig. Zeker wanneer iemand jarenlang heeft getwijfeld aan zijn eigen waarneming. Maar het is niet de hele waarheid.

ANONY MOUS kijkt anders. Niet zachter, maar dieper. Narcistische patronen kunnen in ieder mens oplichten wanneer angst, schaamte, controle of onverwerkte pijn het stuur overnemen. Slachtofferschap kan echt zijn, maar ook een plek worden waar iemand zich achter verschuilt. Reddingsdrang kan liefde lijken, maar in stilte controle worden.

De vraag is niet alleen: wie doet mij pijn? De vraag is ook: welk patroon laat ik winnen?

De Kosmische Spiegel

Binnen 11.11 De Kosmische Bibliotheek is de spiegel geen versiering. Hij is een instrument. Hij beschuldigt niet. Hij vleit niet. Hij toont.

In dit boek wordt de spiegel praktisch. Niet als zweverig symbool, maar als dagelijkse toets. Wat laat ik winnen: angst of waarheid? Controle of vertrouwen? Reddingsdrang of verantwoordelijkheid? Liefde of bezit?

Voor sommige lezers klinkt de spiegelvraag als: wat zou Jezus doen? Voor anderen: wat zou de wijste versie van mij doen? Voor weer anderen: wat brengt vandaag het meeste leven zonder mijzelf te verliezen? De spiegel geeft geen makkelijk antwoord. Hij vraagt alleen dat je niet wegkijkt.

De kosmos is in dit boek geen vlucht naar boven. Hij is een taal om beneden scherper te kijken. Ook sterren hebben banen. Niet omdat zij gevangen zitten, maar omdat een stelsel zonder ordening uit elkaar valt. Ook families, relaties en lichamen zijn systemen. Wanneer één deel alleen nog maar trekt, draait alles langzaam uit zijn baan.

Daarom gebruikt ANONY MOUS kosmische beelden als spiegels, niet als bewijs. Een zwart gat is hier geen diagnose, maar een beeld voor een patroon dat alles naar binnen zuigt. Een horizon is geen einde, maar de lijn waarop zichtbaar wordt waar licht en donker elkaar raken zonder hetzelfde te worden.

Hoe je dit boek leest

Lees langzaam. Dit is geen boek om in één keer te verslinden en daarna weer te vergeten. Dit is een dossier dat je soms even moet sluiten, omdat één zin genoeg kan zijn.

Dit boek kan herkenning oproepen. Leg het weg wanneer je lichaam aangeeft dat het te veel is. Drink water, kijk om je heen, voel je voeten op de grond en zoek steun als je je onveilig, verward of overspoeld voelt.

Ieder hoofdstuk bevat drie lagen: een psychologische laag om patronen te begrijpen, een praktische laag om te handelen, en een spiegelvraag om jezelf niet buiten het verhaal te plaatsen.

Je hoeft niet alles te herkennen. Herkenning is geen diagnose. Maar als je lichaam ergens bij aanspant, luister dan. Het lichaam weet soms eerder dan het hoofd dat een grens bereikt is.

11.11

Je bent niet tegen iemand wanneer je vóór veiligheid kiest.

11.11

Schrijf deze zin ergens op voordat je verder leest: ik kan iemand liefhebben zonder zijn patroon te dragen.

Als je maar vijf dingen onthoudt:

1. Je bent niet gek omdat je twijfelt. Verwarring is vaak een signaal dat twee werkelijkheden met elkaar botsen.
2. Kijk naar gedrag, niet alleen naar beloftes. Woorden kunnen warm zijn terwijl het patroon koud blijft.
3. Veiligheid gaat voor gesprek. Zonder bodem wordt elk gesprek drijfzand.
4. Kinderen hoeven volwassen problemen niet te dragen. Zij hebben waarheid in kinderformaat nodig, geen geheimen op kleine schouders.
5. Je mag liefhebben en toch nee zeggen. Liefde is geen contract waarin jij jezelf moet verdwijnen.

INHOUD

1. De dag dat de horizon zichtbaar werd
 2. De mens achter het masker
 3. De narcist en het slachtoffer in onszelf
 4. Verslaving: de sluipende ontvoerder
 5. Dichtbij gevaar: partner, ouder, kind, buur
 6. De taal van manipulatie en ontkenning
 7. Eerst veiligheid, dan redding
 8. Het moeilijke gesprek
 9. Kinderen in het veld van spanning
 10. Loslaten zonder koud te worden
 11. De brief aan wie na ons komt
- 11.11. Het dossier blijft open

Achterin vind je de 22 spiegelvragen, praktische zinnen, een veiligheidskader, hulpbronnen en notitiepagina's.

Hoofdstuk 1

De dag dat de horizon zichtbaar werd

Het moment waarop je niet meer kunt zeggen: het valt wel mee.

11.11

Dossiernote van ANONY MOUS: niet alles wat je lang hebt verdragen, hoeft normaal te blijven. De horizon verschijnt wanneer jouw lichaam eerder nee zegt dan jouw mond durft.

11.11

Het signaal dat bleef hangen

Soms zie je de grens niet als een lijn. Je merkt haar pas wanneer je voet eroverheen staat en je hele lichaam zegt: tot hier. Het kan een blik zijn. Een deur die net te hard dichtvalt. Een kind dat te stil wordt. Een partner die opnieuw belooft dat het de laatste keer was. Of een telefoon die oplicht en jouw maag sneller begrijpt dan jouw hoofd dat er iets mis is.

De horizon verschijnt zelden met trommels. Vaker komt hij als een kleine, koppige waarneming. Iets klopt niet. Iets klopt al langer niet. Je hebt het vriendelijker genoemd, omdat de echte naam te veel pijn deed. Je noemde het stress. Je noemde het moe. Je noemde het karakter. Je noemde het een fase. Maar je lichaam bleef weigeren om mee te liegen.

Die dag is belangrijk. Niet omdat je meteen alles weet. Maar omdat je niet langer niets weet. Vanaf dat moment verandert de kamer. Dezelfde bank, dezelfde kopjes, dezelfde sleutelbos op tafel. En toch hangt er ineens bewijs in de lucht. Niet juridisch bewijs. Innerlijk bewijs. Het soort bewijs dat geen rechter nodig heeft om waar te zijn.

Waarom wij zo lang blijven

Mensen blijven niet omdat ze dom zijn. Ze blijven omdat liefde herinneringen heeft. Je herinnert je de goede dagen. De zachte stem. De lach. Het kind dat iemand ooit was. De belofte dat het anders zou worden. Je blijft niet alleen bij wat pijn doet. Je blijft bij de foto in je hoofd waarop iemand nog heel leek.

Het brein zoekt samenhang. Als iemand die je liefhebt onveilig wordt, probeert je hoofd twee werkelijkheden tegelijk te dragen: hij houdt van mij, en hij doet mij pijn. Zij heeft hulp nodig, en zij beschadigt mij. Ik wil hem niet kwijt, en ik raak mezelf kwijt. Die dubbele werkelijkheid maakt moe. Niet gewoon moe. Zielmoe.

Erkennen breekt niet alleen de illusie over de ander. Het breekt ook de rol die jij jezelf gaf: redder, vredestitcher, verzachter, bewaker van het familiegeheim. Daarom doet helder worden pijn. Niet omdat waarheid slecht is, maar omdat waarheid afscheid neemt van de versie van het verhaal waarin alles nog opgelost kon worden zonder verlies.

De eerste spiegel

De eerste spiegelvraag is eenvoudig en genadeloos: wat gebeurt er als ik niets doe? Niet wat gebeurt er als ik iets doe. Die vraag kennen we. Dan komen angst, drama, schuld en rampscenario's. Dan zie je ruzie, afstand, verwijten, misschien een familie die jou de moeilijke noemt.

Maar de andere vraag wordt vaak vermeden. Wat gebeurt er als ik blijf wachten? Wie betaalt de prijs van mijn stilte? Welke schade noem ik geduld omdat handelen te spannend voelt? Soms noemen we wachten wijsheid, terwijl het eigenlijk angst is in nette kleding.

Een grens begint vaak niet als daad. Hij begint als eerlijkheid in jezelf. Ik zie dit. Ik voel dit. Ik weet dit. En ik ga mezelf niet langer dwingen om kleiner te kijken. Dat is het eerste herstel: niet dat de ander verandert, maar dat jij stopt met jouw eigen waarneming verloochenen.

Kosmisch gezien is een horizon geen muur. Het is een grens van waarneming. Daarachter bestaat misschien nog veel meer, maar jij kunt niet doen alsof je méér ziet dan je ziet. In relaties werkt het net zo. Je hoeft niet alles te weten om te erkennen wat al zichtbaar is.

Praktisch: noteer het kantelpunt

Schrijf voor jezelf op wat je niet meer kunt wegdenken. Niet als aanklacht. Als anker. Gebruik drie regels: wat zag ik, wat voelde ik, wat vraagt veiligheid nu van mij? Houd het feitelijk. Geen diagnose. Geen lange analyse. Feiten zijn touwen in de mist.

Bijvoorbeeld: “Dinsdagavond rook ik alcohol. Hij sprak traag. Het kind vroeg of papa wakker bleef. Mijn lichaam voelde alarm. Veiligheid vraagt dat ik niet meer wegkijk.” Dat is genoeg. De kracht zit niet in dramatiek. De kracht zit in helderheid.

Bewaar deze notities voor jezelf. Niet om iemand te vangen, maar om later niet gevangen te raken in verdraaiing. Wanneer iemand charme inzet, ontkent of zegt dat jij overdrijft, heb jij een plaats waar je terug kunt keren. Jouw eigen woorden. Jouw eigen getuige.

Verhaal: de oma aan de keukentafel

Ze zat aan de tafel met een kop thee die koud werd. In de kamer naast haar sliep het kind. Eindelijk diep. Eindelijk zonder schrik in de schouders. De stilte in huis voelde niet leeg, maar heilig. Alsof elk normaal geluid bescherming was geworden: de koelkast, de klok, haar eigen adem.

Haar telefoon lichtte op. Een bericht van haar zoon. Eerst boos. Daarna zielig. Daarna lief. Drie gezichten in zes zinnen. Ze voelde hoe haar hand naar de telefoon trok om alles weer zacht te maken. Zo had ze dat jarenlang gedaan. Verzachten. Sussen. Uitleggen. De vrede bewaren alsof vrede hetzelfde was als veiligheid.

Toen keek ze naar de deur van de slaapkamer en fluisterde: niet nu. Eerst rust. Eerst veiligheid. Eerst dit kind. Ze zette de telefoon met het scherm naar beneden. Voor de eerste keer voelde dat niet als afstand. Het voelde als bescherming. En bescherming voelde vreemd genoeg als rouw.

Wat je vandaag kunt doen

Kies één veilige stap. Niet tien. Eén. Bel iemand die rustig kan luisteren. Zet afspraken op papier. Plan geen moeilijk gesprek wanneer iemand onder invloed is. Maak je huis, je lichaam en je agenda voorspelbaar. Chaos wil alles tegelijk. Veiligheid werkt stap voor stap.

Wie midden in chaos staat, denkt vaak dat alleen grote beslissingen tellen. Maar veiligheid begint vaak klein. Een sleutel terugvragen. Niet meer midden in de nacht opnemen. Een kind niet meegeven aan iemand die niet helder is. Een afspraak afzeggen als je lichaam al nee zegt.

Klein is niet zwak. Klein is uitvoerbaar. En uitvoerbaar is precies wat je nodig hebt wanneer je zenuwstelsel moe is van wachten. Een kleine juiste stap is beter dan een grote heldendaad die je niet volhoudt.